ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1881
ΙΔΡΥΤΗΣ ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ (1929-1938)
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΚΛΗΡΟΝΟΜΩΝ Γ. Σ. ΒΟΥΤΣΙΝΑ

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ

ΤΡΙΤΗ 28 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1939
Σελήνη 17 ημερών. Άν. ήλ. 7,22 — Δ. 5,04'. Στεφάνου και Ειρηνάρχου μαρτύρων.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΟΦ. Σ. ΒΟΥΤΣΙΝΑΣ | ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ ΙΑ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΑΡ. ΦΥΛ. 3891 | ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΤΑΔΙΟΥ 16 ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2 | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΑΣΟΣ Β. ΜΠΟΤΣΗΣ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΜΕΘΑ προπαρασκευασμένοι ψυχικῶς διὰ μακρὰν διάρκειαν τοῦ ἀρξαμένου μεγάλου πολέμου

ΔΥΕΙ Ο ΓΕΝΙΚΩΣ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΠΟΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΘΑ ΠΡΟΚΥΨΗ

Ὁ λόγος τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ εἰς τὸ πρὸς τιμὴν του γεῦμα τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου

Ὁ λόγος τοῦ κ. Προέδρου τῆς κυβερνήσεως ὁ ἐκφωνηθεὶς εἰς τὸ γεῦμα τοῦ ἐμποροβιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου καὶ στενογραφηθεὶς ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ στενογράφου τοῦ κ. Προέδρου τῆς κυβερνήσεως ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κύριε Πρόεδρε,
Ἀξιότιμοι Κύριοι,

Σᾶς εὐχαριστῶ, διότι μοῦ πα ρέσχετε τὴν εὐκαιρίαν ἀπόψε να εὑρεθῶ ἐν μέσῳ κύκλου ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ συναναστροφὴ ὄχι μόνον μεγάλην μοῦ περιποιεῖ τιμήν, ἀλλὰ καὶ μεγάλην εὐχαρίστησιν.

Σᾶς εὐχαριστῶ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν εὐμένειαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπεδεικνύετε διὰ τοῦ στόματος τοῦ κ. Μανέα ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δὲν νομίζω ὅτι κάμνω τὴν μετριόφρονα ἂν σᾶς εἴπω ὅτι τὸ ἔργον αὐτὸ ἦτο κάτι τι καὶ νὰ σᾶς προσθέσω ὅτι, ἂν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ τὴν ὀφείλω βεβαίως εἰς τὴν πίστιν τὴν ἐσωτερικὴν τὴν ὁποίαν ἐνέπνευσε πάντοτε εἰς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν, ἀλλ' ἐπίσης ὅτι τὴν ὀφείλομεν καὶ εἰς τὴν πρόθυμον συνδρομήν, τὴν ὁποίαν ἔδωκεν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἄνευ διακρίσεως τάξεων ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, τὴν πρόθυμον συνδρομὴν τὴν ὁποίαν ἔδωκε πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Ὑμᾶς δέ, κύριοι, διαπερᾷ σας σᾶς εὐχαριστῶ, διότι μὲ πολλοὺς ἐξ ὑμῶν συνειργάσθην ἀμέσως καὶ μὲ τοὺς ὑπαλλοίπους συνειργάσθην ἐμμέσως πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον, εἰς δύο λέξεις, ἦτο τὸ ἔργον τῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Τὰ ὅσα εἴπατε, κύριε Μανέα, διὰ τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἐπαίξεν ὁ ἔμπορος καὶ μετ' αὐτοῦ ἀναπόσπαστος συνοδοιπόρος βιομήχανος ὁ διάδοχος τοῦ παλαιοῦ βιοτεχνικοῦ, διὰ τὸν ρόλον, τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν ἡ τραπεζιτικὴ ἀριστοκρατία, ἦσαν πράγματι κολακευτικὰ διὰ ἐμέ, ἀλλὰ θὰ ἦσαν ἀκόμη κολακευτικώτερα, ἂν ἐγνώριζε κανεὶς τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ἐπρόβαλλον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Ἐὰν νομίζῃ ὅτι ἡ ὑπερβολὴ αὐτὴ θὰ εἶχε βραχυλίθ — ἡ περίοδος, λοιπόν, αὐτὴ τὴμερον γενικῶς προβλήματα διὰ τὸν Ἕλληνα ἔμπορον καὶ τὸν Ἕλληνα βιομήχανον παμμέγιστα. Καὶ εἶπα, ὅτι κατὰ κάποιον πιθανότητα ἡ διάσκεψις τοῦ πολέμου αὐτοῦ θὰ εἶχε μεγάλη, ὄχι διότι ἄγομαι εἰς τὴν κρίσιν μου αὐτὴν ἀπὸ σκέψεις στρατιωτικὰς ἢ ἐν γένει ἐκτελέσεως πολεμικῶν ἐργασιῶν, ἀλλὰ διότι ὁ χαρακτὴρ τοῦ πολέμου αὐτοῦ εἶνε χαρακτὴρ τοῦ πολέμου ἰδεολογικοῦ, ὅρκι πολέμου θρησκευτικοῦ, καὶ γνωρίζομεν ἐκ τῆς Ἱστορίας ὅτι οἱ πόλεμοι τοῦ εἴδους αὐτοῦ διαρκοῦν ἐπὶ μακρότατον χρόνον. Δὲν εἴμαι βέβαια προφήτης διὰ νὰ τὸ βεβαιώσω αὐτὸ ἀπὸ τοῦδε οὔτε ἐπίσης εἶμαι προφήτης διὰ νὰ προσδιορίσω τὴν χρονικὴν του διάρκειαν. Ἀλλὰ πρέπει οἱ Ἕλληνες νὰ εἴμεθα προπαρασκευασμένοι ψυχικῶς διὰ μίαν μεγάλην διάρκειαν τοῦ πολέμου καὶ νὰ εἴμεθα ἐπίσης ψυχικῶς προπαρασκευασμένοι εἰς τὸ ὅτι ὁ κόσμος ὁ ὁποῖος θὰ ἐξέλθῃ μετὰ τὸν μεγάλον αὐτὸν πόλεμον, ἰδίως δὲ ὁ κόσμος ὑπὸ οἰκονομικὴν ἔποψιν, ἡ ὁποία ἐνδιαφέρει ὅλους ὁμᾶς ἰδιαιτέρως, θὰ εἶνε κόσμος ἐντελῶς νέος, οὐχὶ πλέον ἀντιγραφὴ τοῦ παρελθόντος ἡ ἐπάνοδος εἰς τὰ παρελθόν, ἀλλὰ θὰ εἶνε κόσμος νέος καὶ δημιουργηθὲν ἀπὸ περιστατικὰ τοῦ πολέμου τὸν ἀντιγωνισμὸν μεταξὺ τῶν ἀντιγωνισμῶν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν, καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἀποτελέσῃ ἕνα κόσμον νέου πολιτισμοῦ. Ὁ πολιτισμὸς μας ὁ μέχρι τοῦδε ἐπονομαζόμενος εὐρωπαϊκὸς ἢ τῶν γενικῶς καλουμένων ἀρείων λαῶν καὶ τῶν ἀνατολικῶν λαῶν, περιγράφει αὐτὴν ὡς ἑξῆς: Λέγει, ὅτι οἱ μὲν λαοὶ οἱ ἀνατολικοὶ προχωροῦν εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ προάγουν τοῦτον βῆμα πρὸς βῆμα. Ἐξελίσσεται ὁ πολιτισμὸς ἐκεῖ καὶ δὲν δύει ποτέ, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ ἐξελισσόμενος καὶ λαμβάνων ἑκάστοτε νέας μορφάς· οἱ ἀνατολικοὶ δηλαδὴ λαοὶ ἐν τῇ ἐξελίξει τοῦ πολιτισμοῦ των ἔχουν παράβασιν. Διὰ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς λέγει ὅτι συμβαίνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον. Καταγίνονται εἰς τὸ νὰ δημιουργήσουν ἕνα πολιτισμὸν καὶ ἀφοῦ τὸν δημιουργήσουν πλέον καὶ φθάσῃ οὗτος εἰς τὴν ἀκμήν του, καταγίνονται εἰς τὸ πῶς νὰ τὸν καταρρίψουν, πῶς νὰ τὸν ρίψουν χαμαὶ καὶ νὰ τὸν καταστήσουν ἐρείπια, ὅπως κατόπιν ἀπὸ τὰ ἐρείπια αὐτὰ καὶ μὲ νέα στοιχεῖα ἀρχίσουν ἕνα ἄλλον πολιτισμόν, τὸν ὁποῖον, ἀφοῦ τὸν φέρουν εἰς νέαν ἀκμήν, θὰ τὸν καταρρίψουν καὶ πάλιν διὰ νὰ δημιουργήσουν νέον! Ἂν κανεὶς ἐξετάσῃ τὴν Ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης ἀπὸ παλαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, θὰ ἴδῃ πραγματικῶς τὰ φαινόμενα αὐτά. Ἐπομένως, ὁ πολιτισμός, μὲ τὸν ὁποῖον ἐζήσαμεν ἕως σήμερον, καὶ τὸν ὁποῖον πολλοὶ ἀπὸ ἡμᾶς θὰ τὸν ἐνθυμοῦνται πάντοτε μετὰ νοσταλγίας, δύει καὶ δημιουργεῖται ἕνας νέος πολιτισμός. Τί θὰ εἶνε ὁ πολιτισμὸς αὐτὸς καὶ ποῖος κόσμος θὰ προκύψῃ, κανεὶς μας δὲν τὸ γνωρίζει! Ὁ τέλειος αὐτὸς εἶνε τὸ τέλος μιᾶς περιόδου μεγάλης Ἱστορικῆς καὶ ἀρχὴ μιᾶς νέας περιόδου.

Ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ὁμιλῶν εἰς τὸ πρὸς τιμήν του γεῦμα τοῦ Ἐμπορικοῦ καὶ Βιομηχανικοῦ Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν

Η ΠΙΣΤΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΛΑΟΝ

Δὲν θέλω κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας νὰ νομίσῃ ποτὲ ὅτι μὲ τὰ λόγια μου αὐτὰ πρέπει ἡμεῖς, νὰ φοβηθῶμεν καὶ νὰ ὑποτιμήσωμεν ὅσον ἀφορᾷ τὸν ρόλον ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων. Δὲν ὑπάρχει λαὸς προσαρμοζόμενος καλύτερον εἰς μίαν νέαν δημιουργουμένην κατάστασιν ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸν λαόν. Καὶ ἐγὼ τὴν ἀκράδαντον πεποίθησιν, ὅτι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θὰ προσαρμοσθῇ καὶ διαρκούντος τοῦ πολέμου εἰς τὴν νέαν αὐτὴν δημιουργουμένην κατάστασιν καὶ θὰ ἐξέλθῃ τοῦ πολέμου τελείως προσηρμοσμένος, μετὰ κόπου βέβαια, διότι κάθε προσαρμογὴ ἀπαιτεῖ κόπους, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐπιτυχίας. Ἐγὼ τολλάχιστον, πιστεύων εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, καὶ ὅταν λέγω, πιστεύων, δὲν σημαίνει, ὅτι ἔχω νὰ σᾶς δώσω καὶ ἐπιχειρήματα, διότι εἶνε μία ἐσωτερική μου διάθεσις πρὸς ἀπόλυτον πεποίθησιν ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῆς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐγώ, λοιπόν, πιστεύων εἰς αὐτό, εἶμαι ἥσυχος, καὶ νομίζω ὅτι καὶ ὅλοι σας ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε ἀπολύτως ἥσυχοι. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ μένωμεν ἀθρανεῖς καὶ μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν. Γνωρίζετε ὅλοι ὅτι ὁ πόλεμος ἐν τῇ διεξαγωγῇ του λαμβάνει χαρακτῆρα μᾶλλον πολέμου οἰκονομικοῦ. Ὁ πόλεμος δὲ ὁ οἰκονομικὸς περιέπιπτε πλέον κατ' ἀνάγκην καὶ τοὺς οὐδετέρους. Σήμερον ὑπάρχουν ἕξη πολιτικῶς καὶ πολεμικῶς οὐδέτεροι· ἕξη ὅμως οἰκονομικῶς οὐδέτεροι οὔτε ὑπάρχουν οὔτε καὶ ἂν ἀκόμη ὑπῆρξαν θὰ διατηρηθοῦν. Οἰκονομικὴ οὐδετερότης δὲν ὑπάρχει πλέον, τοὺς δὲ καὶ τὰ μέτρα τὰ οἰκονομικὰ τῶν ἐμπολέμων γίνουν ἀνάμιγα ἰσχυρότερα καὶ ἀνάμιγα πλέον δυσάρεστα. Ἐπομένως περὶ οἰκονομικῆς οὐδετερότητος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ γίνεται πλέον λόγος. Ἐκ τούτου ἔρχεται ἄμεσος τὸ ἐρώτημα:

Τί πρέπει νὰ κάμῃ ἕνας λαός —καὶ ἐγὼ μὲν πάντοτε εἶπα τὴν ἄποψιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ — τί πρέπει νὰ κάμῃ ἕνας λαὸς στιγμὴς ὅπως ὁ ἑλληνικός, τοῦ ὁποίου τὸ ἔθνος δὲν τοῦ παρέχει τολλάχιστον δέκα τοῖς ἑκατὸν τῆς οἰκονομικῆς του ἀνατυπώσεως, ἀλλ' ὅσα νέα τῆς αὐτηρῆς του; Τί πρέπει νὰ κάμῃ ὁ λαός αὐτός, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐλευθερίαν του, τὴν ἀνεξαρτησίαν του, τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας του, τὰ ἐθνικά του ἰδανικά, τὰ ὁποῖα ἐπὶ τόσους αἰῶνας ἐκράτησε μὲ τὴν ψυχήν του καὶ μὲ τὸ αἷμα του; Τί πρέπει νὰ κάμῃ ὁ λαὸς αὐτός, διὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του πρὸς τοὺς ἀνταγωνισμούς, προσαρμόζεται εἰς τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὸν πόλεμον, ἤτο καὶ αὐτὸς ἕνα ἔθος, ἤλθεν, ὁ ὁποῖος ἐξηνάγκασε τοὺς ἄλλους λαοὺς νὰ ἀκολουθήσουν καὶ αὐτοὺς τὸ παράδειγμα; Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι ἡ ἀπάντησις εἶνε μία καὶ μόνη. Ἡ ἀπάντησις εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν κυβέρνησιν καὶ πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ κράτους, ἡ ἐμπιστοσύνη αὐτὴ ἐκτιμᾶται ἀπὸ τὸ ἀνάστημα τοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὴν ἀξίαν του, ἀπὸ τὴν ἱστορίαν του, ἀπὸ τὰ ἔργα του, ἀπὸ τὰ ἰδανικά του, ἀπὸ τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν του. Ἐὰν ὁ λαὸς αὐτὸς ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν κυβέρνησιν καὶ πρὸς τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ κράτους, ἐὰν ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸν ἑαυτόν του, ἐὰν ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὰ ἰδανικά του, ἐὰν ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ἀξίαν του, ἐὰν ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ἱστορίαν του, ἐὰν ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὴν ἀγάπην του πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν του, ἐὰν ἔχῃ ἐμπιστοσύνην πρὸς τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχυσε διὰ